

ВСЕСОЮЗНІ КОМСОМОЛЬСЬКІ ЗБОРИ

Бюро ЦК ВЛКСМ прийняло рішення провести з 5 по 20 жовтня Всесоюзні комсомольські збори, присвячені 50-річчю ВЛКСМ. Як повідомили кореспонденти ТАРС у Центральному Комітеті ВЛКСМ, це буде своєрідним рапортом 23-мільйонної комсомолі країни про успіхи і досягнення, з якими молодь прийшла до славної дати.

В усіх комсомольських організаціях країни будуть підбиті підсумки перед'ювілейного змагання, заслухані рапорти комсомольців про особисті подарунки до 50-річчя ВЛКСМ.

Передбачається, що в гості до молодих у ці дні придуть ветерани Комуністичної партії, комсомольці 20-х, 30-х, 40-х років. На зборах відбудеться урочистий прийом до ВЛКСМ, кращим комсомольцям буде дано рекомендації для вступу в КПРС. [Кор. ТАРС].

Контрольний екземпляр
Рік видання IX
№ 107 (1963)

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАІН, ЄДНАЙТЕСЯ!

ВІВТОРОК

10 ВЕРЕСНЯ 1968 РОКУ.

Ціна 2 коп.

ПРОМОВА ТОВАРИША П. Ю. ШЕЛЕСТА

на мітингу, присвяченому закриттю IV Всесоюзного зльоту учасників походу комсомольців і молоді по місцях революційної, бойової і трудової слави радянського народу

Дорогі товариші! Дорогі наші юні друзі!

Від імені Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу, Уряду нашої країни дозволяю мені вітати вас, учасників Всесоюзного походу комсомольців і молоді по місцях революційної, бойової і трудової слави радянського народу, присвяченого славному 50-річчю Ленінського комсомолу.

Вся наша країна перебуває постійно в творчому пошуку. В пошуку вчені, які розробляють теоретичні основи наук, схилившись над розумними і досконалими приладами. В пошуку робітники-раціоналізатори з їх постійним невтомним прагненням поліпшити, обгородити все, що випускають наші заводи і фабрики. В пошуку наші герої-космонавти, які піднялися так високо над Землею, що й до Місяця вже зовсім недалеко. В пошуку наші геологи, які все глибше проникають у земну твердь.

Духом невпинного пошуку проникнутий і похід молоді по місцях слави батьків. Він від-

криває перед мільйонами юнаків і дівчат славні сторінки історії Батьківщини. Маршрути юних пролягають по місцях, де вирішувалася доля історії, по містах-героях, по партизанських стежках, по новобудовах комунізму. Молоді патріоти йдуть по рідній землі, повертаючи з небуття нові імена героїв, які груддю захистили в дні тяжких випробувань свою соціалістичну Вітчизну.

Час не владний над пам'яттю народу. Як би далеко не пішли вглиб історії роки, як би не зарубцювалися рани, радянські люди ніколи не забудуть тих, хто віддав себе до кінця своїй соціалістичній Батьківщині.

Ми завжди будемо пам'ятати революціонера, який загинув на барикадах біля Червоного прапора. Ми навіки збережемо в своїй пам'яті подвиг безстрашного конармійця, який обагрив кров'ю землю легендарної Каховки, мужнього комсомольця, що вмер з вирізаною білогвардійцями на його грудях п'ятикутною зіркою і з «Інтернаціоналом» на устах, юнака, вбитого з-за рогу підлою куркульською кулею. Ми збережемо навіки образ бійця, який закрив своїм серцем

амбразуру фашистського дзоту. Ми будемо завжди славити подвиг жінки, яка, одержавши з фронту повідомлення про смерть сина і не встигнувши заплакати материнських сліз, ставала до верстата, або за плуг, щоб забезпечити перемогу над ворогом.

Дорогі друзі! Нам сьогодні присто відзначити, що вем, учасникам походу, є про що доповісти Комуністичній партії Радянського Союзу. Ваш зліт яскраво свідчить про те, що радянська молодь дбайливо зберігає традиції своїх батьків, героїчні традиції нашої партії, великого радянського народу. Ваш зліт є переконливим уособленням міцної і непогрозливої дружби молодого покоління народів усіх братніх республік Союзу Радянських Соціалістичних Республік, готовності нашої славної молоді наслідувати революційний, бойовий і трудовий приклад старших поколінь, продовжувати справу Жовтня, справу великого Леніна і, якщо буде потрібно, то в будь-який момент стати із зброєю в руках на захист нашої прекрасної багатонаціональної соціалістичної Батьківщини. Прагнення молоді наслідува-

ти героїчні традиції свого народу яскраво свідчить про революційну спадковість, про нерозривну єдність усіх поколінь радянських людей. Спільна мета і спільна боротьба завжди об'єднували в комуністичних рядах людей різних поколінь. Старші товариші вносили в революційну справу життєвий і політичний досвід, практичні знання, а молодь віддавала їй свій ентузіазм і молодий порив. Так було, так є і так буде завжди, бо всі покоління радянських людей об'єднує одвічно живий дух революціонера-борця, безмежна відданість великій справі партії.

Ми віримо, що і ті, хто приймає ленінську естафету сьогодні, з честю понесуть її далі, захоплюючи світ безприкладним героїзмом, незламною волею до перемоги, беззавітною відданістю Комуністичній партії, своїй соціалістичній Батьківщині.

Ваш зліт, дорогі товариші, проходить напередодні великого всенародного свята — 50-річчя Всесоюзної Ленінської Комуністичної Спілки Молоді. Наша партія, весь радянський народ по праву пишуться комсомолом, своєю

змінюю. В героїчній історії передового загону радянської молоді — комсомолу втілює усе найкраще, чого вчив молодь В. І. Ленін, чого постійно вчить Комуністична партія Радянського Союзу.

Комсомол завжди самовіддано виконував усі доручення партії і крізь найтяжчі випробування з честю проніс всепермагаючий ленінський прапор, примножуючи славні революційні, бойові і трудові традиції партії і народу, традиції своїх батьків і дідів. Немеркнучу славу завоювали комсомольці, радянські юнаки й дівчата в буремні роки громадянської і Великої Вітчизняної воєни.

Наш народ ніколи не забуде трудових подвигів молоді в роки перших п'ятирічок і післявоєнної відбудови народного господарства. І сьогодні комсомольці і молодь, як і завжди, йдуть у перших рядах борців на найважливіших ділянках великої комуністичної будови.

У 1924 році VI Всесоюзний з'їзд Комуністичної Спілки Молоді, приймаючи ім'я Леніна, урочисто проголосив: «Клянемося, що які б перешкоди на нашому шляху не стояли, яких би жертв від нас не вимагали... ми не випустимо прапор Леніна...»

Комсомол завжди був вірним цій священній клятві.

Товариші! Революційна боротьба триває. Зростає могутня армія комуністів. В її ряди вливалися і постійно вливатимуться нові молоді сили. Але, щоб стати справжнім комуністом (Закінчення на 2-й стор.).

Чуття єдиної родини

ЦЕ ЧУТТЯ народилося в кривавих битвах за свободу Вітчизни, в горнилі звільненого труда.

Колосок кіровоградської пшениці зростає на землі, за яку не шкодували життя хлопців з Москви, засмаглий казах, білявий білорус...

Правий берег Дніпра. 1943 рік. Гвардії старший лейтенант росіянин з Томської переправився через Дніпро в районі Куцелівки. Його рота, знищивши 200 гітлерівців, першою ввійшла в село. Присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Звод гвардії молодшого лейтенанта білоруса, з Гомельської області, Кузьми Грїба одним з перших ступивши на кіровоградську

землю, в бою за висоту 158,4 неодноразово підбивав сильні контратаки фашистів. Командир був поранений, але не кинув поля бою. Загинув смертю хоробрих. Герой Радянського Союзу.

Гвардії рядовий евець Микола Увочан в складній обстановці, очоливши групу з 13 чоловік, відновив зв'язок з відділенням в районі Куцелівки радянським батальйоном.

Сержант Петро Бухтулов з Чувашії. На батарею в районі Новгородки повів 7 ворожих танків і 100 ворожих автоматників. Підступивши фашистів поближе, сержант сам підбив три танки і одну самохідну гармату, знищив 30 фашистів...

Нескінченний цей ряд. Ряд людей, якими в лиху для Вітчизни годину керувало чуття єдиної родини...

За рішенням ЦК ЛКСМУ України, згідно заходів по підготовці до відзначення піввікового ювілею Ленінського комсомолу, в комсомольських організаціях республіки з 10 по 16 вересня проходить тиждень дружби народів СРСР. Відбудуться мітинги, збори, бесіди, присвячені Радянській Вітчизні, Комуністичній партії, комсомолу, інтернаціональні вечори з делегаціями братніх союзних республік.

Тиждень дружби народів проходить під знаком ще більшого згуртування комсомольців і молоді навколо рідної партії, мобілізації всіх зусиль на вирі-

шення завдань комуністичного будівництва.

На Кіровоградщину приїздить делегація з братньої Башкирії, у якої із нашим степовим краєм добрі традиції сердечних взаємин. Молоді башкири побувають на заводах, в колгоспах, познайомляться з досягненнями юних кіровоградців у ювілейний рік, а головне — відчують потиск братньої руки. З таким потиском зв'язані всі перемоги наші минулі. З таким потиском нам іти віки!

Вони в різних кінцях твоєї неозорої Батьківщини — учасниця IX Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у Софії — москвичка Таня Гриденко, невидимі тобі молоді геологи, що готуються «на краю землі» добратися до кратеру Авачинського вулкану, монтажник-висотник з будівництва Токтогульської ГЕС киргиз Султангали Есенов, — але дума їх — однакова з твоєю думою, дума про Батьківщину.

ПОЛІТИЧНИЙ ГАРТ

ПРО СТИЛЬ ЛЕНІНСЬКИЙ

НАУКОВО-МЕТОДИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ ПРОПАГАНДИСТІВ

В Новоукраїні проведено науково-методичну конференцію пропагандистів партійної і комсомольської сітки політосвіти на тему: «Про ленінський стиль в пропагандистській роботі».

На конференції було заслухано ряд доповідей. Зокрема, другий секретар райкому партії М. В. Яценко виступив з доповіддю «Глибоке знання предмету, ретельна підготовка до занять — важлива ленінська риса в роботі кожного пропагандиста». Керівник семінару по істинно праць В. І. Леніна при парторганізації школи № 10 виступив на тему: «Висока комуністична ідейність, партійність і глибоке переконання — важливі ленінські вимоги до пропагандистської роботи. Керівник семінару при парторганізації СШ № 7 міста Новоукраїни В. І. Бондаренко — «В. І. Ленін як пропагандист і агітатор». Керівник районного семінару пропагандистів початкових політшкіл А. Я. Крипак — «Ленінські принципи зв'язку пропаганди з життям, з практикою комуністичного будівництва — головне у виховній роботі. Метод практичних завдань і його творче застосування в пропагандистській роботі».

Секретар парторганізації Коммунарської середньої школи, керівник семінару Н. А. Калініченко, пропагандист школи марксистсько-ленінської філософії при парторганізації колгоспу імені Щорса П. П. Воронін та інші поділилися довідом, як на практиці застосовують ленінський стиль пропагандистської роботи.

Після закінчення конференції я зустрівся з пропагандистами гуртків, семінарів і клубів комсомольської політосвіти і попросив поділитися думками про конференцію, розповісти як готуються до наступного навчального року в системі політосвіти.

Валентина Яківа **ВОЙЧЕНКО:**

— Я працюю в Рівнянській середній школі № 5. Торік керувала клубом «Прометей», до якого входили дев'ятикласники. У наступному навчальному році вирішили вивчати біографію В. І. Леніна. Вже придбали грампластинки із записом промов Володимира Ілліча, відповідну літературу.

Відносно конференції скажу коротко: «Частіше б їх організовували».

Іван Федорович **ВОЛОВИК:**

— У нашому колгоспі імені Пархоменка молоді два роки навчалася по програмі гуртка «Кругозір». Тепер, коли все ширше розгортається змагання за гідну зустріч 50-річчю ВЛКСМ і 100-річчя від дня народження В. І. Леніна, молоді великий інтерес виявляє до історії комсомолу і біографії вождя. Тому гуртківці голосують і за те, щоб вивчати біографію В. І. Леніна, і за програму «Наш Ленінський комсомол».

Сказати просто, що конференція «Про ленінський стиль в пропагандистській роботі» сподобалась, це значить нічого не сказати. Сподобалась В. І. Леніна на скільки велика... Подібні конференції дуже корисні для пропагандистів. Бо одні справа самому вивчати ленінський стиль пропагандистської роботи і зовсім інша — обговорити це питання колективно, обмінятися досвідом.

Андрій Дмитрович **ДУЛЯ:**

— Торік комсомольці нашої артілі імені Жданова навчалася в «Кругозорі». У наступному вивчатимемо біографію В. І. Леніна. Для мене, як пропагандиста, це ще більш відповідальна робота, тому вже зараз я готуюсь до занять.

В. ЦЕЯХ.

Чуття єдиної родини

І північні сніги полярної станції «Котельний» і гарячий південь Вітчизни — сонячний Дагестан, про який Расул Гамзатов складає поетичні рядки на високогірному пасовищі, — в нашому молодому серці — родинним чуттям.

• КИРГИЗІЯ

„ДЖИГІТ“ КІНО

«Джигіт, який ні разу не в'яв з коня, — батир!» Цю похвалу киргизів незвичайному умільцю, якому сприяє успіх, можна віднести і до Болота Шамшиєва. 26-річний майстер киргизького кінематографу цікавий майже кожним кроком на своєму творчому шляху, а шлях цей відзначений багатьма преміями і призами союзних та міжнародних кінофестивалів.

Почалося з фрунзеньського Палацу піонерів. Туди одного разу привезла Болота приємна до фотографії Першій ж «пробі» плівки звернули увагу досвідчених викладачів. Поступово у хлопчика нагромаджувались знання, формувалась смак, своє бачення світу.

Крайня мистецтва... Війти до неї болоту вдалось не так уже й легко. Спочатку він працював помітником звукооператора на студії «Киргизфільм».

Болот брав участь у зйомках художньої стрічки «Токтогул». Слідкуючи за роботою старших, він ловив себе на думці: «А як би я зробив цей кадр? Я б ось так побудував цю сцену?» Він сперечався сам з собою... І мріяв. Мріяв про свій фільм.

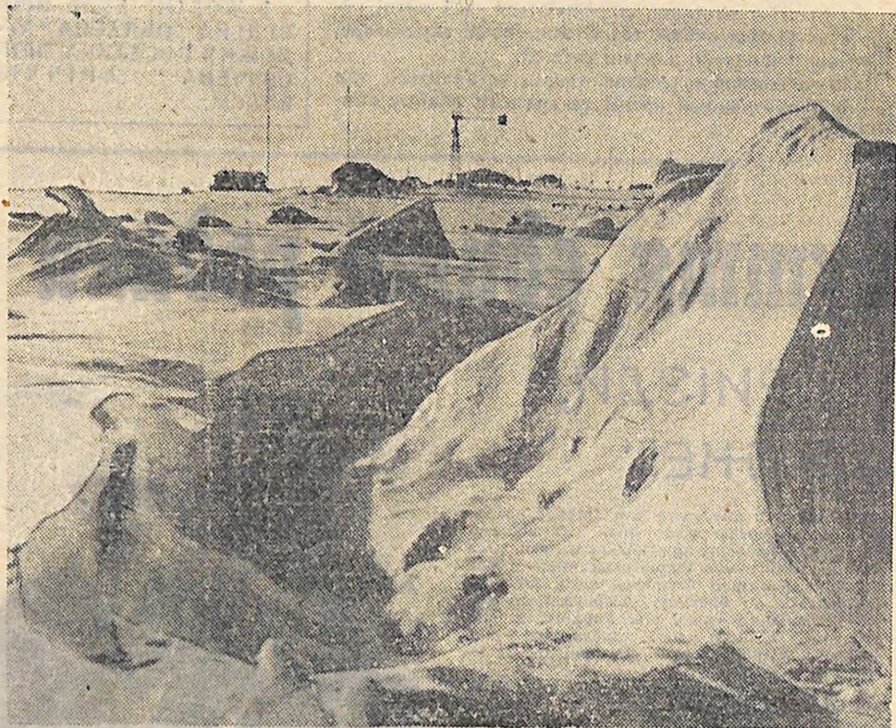
І ось хлопчеч з Тянь-Шаня блискуче витримав екзамен, став студентом ВДІКА. Незабаром як курсову роботу Болот запропонував свій перший фільм — короткометражку «Чужий». Робота одержала відмінну оцінку.

Але перший успіх у великому кіно приніс йому... роль актора. Приїхавши на канікули додому, він потрапив у «Спеку». Тоді по всій республіці шукали виконавця для героя цього фільму, який створювався за мотивами повісті «Верблюже око» лавреата Ленінської премії Чингіза Айтматова. Вибір упав на Болота Шамшиєва. І він створив у картині переконливий образ Кемеля, людину захоплену, яка не терпить найменшого виявлення зла.

На міжнародному фестивалі у Франкфурті-на-Майні «Спека» була удостоєна диплома першого ступеня, а у Карлових Варах одержала гран-прі. Болот Шамшиєв має диплом за кращий дебют у чоловічій ролі по цьому фільму на середньоазійському кінофестивалі, що проходив у Душанбе.

Незабаром вийде на екран художній фільм «Постріл на перевалі». Це картина режисера Шамшиєва розповідає про дружбу з російським народом, яка пробудила народи Середньої Азії до боротьби за світле майбутнє.

Я. ЛІВШИЦЬ,
А. КОМАРОВ,
кор. ТАРС.

• ГРУЗІЯ

СУЛІКО

ТОРТИЗА лежить в самому центрі яблуневого роздолля Карталінської долини. Дорога до неї в'ється між деревами, які в знесилі нахилили до землі свої істот обсіпані плодами гілки. Про це село і його людей розповідає Ян Дрда в чудовій повісті «Червоний Тортиза». Із цього села пішла воювати з фашизмом комсомольський секретар колгоспу Тіна Іосебідзе.

«Росла на березі говірливої Медведи» гесла і вправно на всілякі витівки чорноока дівчинка. Гомілівний неспокій поєднувався в ній з готовністю допомогти, заступитись за слабшого.

Ватажок дитячих забав не забаром стала ланкою, а потім і секретарем комсомольської організації колгоспу. Тіну любивли ровесники, поважали старші.

Та юність обірвалася в 19 літ. Війна... Створі обличчя старших. Темна хмара повисла над батьківщиною, над Тортизою, над маленьким будиночком Іосебідзе. Пішли на фронт чоловіки. Пішов і старший брат Лаврентій.

Залишатись дома стало не під силу. І ось — фронт. Пожар моської п'юти. Різкі бої в обороні. По кілька разів на день скинувши бушлати, в одних тількишартах кидались матроси в люті контракти. І завжди поруч з ними була саніструктор комсомолка Тіна Іосебідзе.

У хвилини затишки білий заслуховувалась грузинською пісню, яку любила наспівувати Тіна.

Понталась в листве соловей. Не слухать его песни. С токой Соловья я тихонько споебил: Может, это ты, Сулико? «Сулико» — ласкаво прозвали моряки чорнооку «сестричку».

В БОЮ на Чорноморському узбережжі вона була тяжко поранена. Госпіталь, і знову фронт. Знову жорстокі бої, сотні тих, кого під роєм відшуквала дівчина, хто потребував її допомоги, теплої пілбатьдоруючого слова, хто зобов'язаний її своїм життям.

Разом з наступаючою армією йшла дорогами війни Суліко. В повній мірі випробувала вона всю глибину людського страждання, всю немовливу жорстокість війни. Випадок заін її, щоб назавжди розлучити з братом Лаврентієм: смертельно поранений в жорстокому бою, він умер у неї на руках. Але ніщо не зломлю комсомолку із Торти-

зи. Лише сухішим тав блиск її гарячих очей, помітнішим — біле пасмо в смоляному волосі. А на вигорілій солдатській гімнастичній поруч з двома орденами Вітчизняної війни і орденом Червоної Зірки з'явився ще один — Червоного Прапора, та серед нашивок за поранення прибирався чеперта золота стрічка.

НА ФРАПЛОСЬ в Померанії весною 1945 року. Зачепившись за невеличкий плацдарм на західному березі Гогенцоллернканала, батальйон капітана Шварева відбивався від ковтогачів гітлерівців. Не бажаючи дачемо ризикувати люльми, командувачия наказав залишити плацдарм. Під безперервним погнем «Суліко» пенав'язувала поранених, допомагала добиратись їм до човнів. І коли всі вже перебрались на 'нний берег, до перерпави провезлась кілька воровжих танків з десантом автоматників. Фашисти кинулись до останнього надумного човна в якому знаходилась «моя» батальйон і зв'язківці.

— Тіна, швидко в човні! — рикнула Шварев. Але було пізно. Попереду з'явивсь темні тіні. Вдарила автоматна черга. Лише на хвилюк зазмерла дівчина. Чи багато встигнеш промчати за цю хвилюк? Та «Суліко» встигла Шоб виграти час і прятувати командира, товачивши, вона різким поштовхом ноги відштовхнула човен і, вловивши чеку у гранати, поперичлась до ворога...

— Прощайте, товариші! — почули в човні.

Сколихувались тіні. У вогнечому вихорі позрину гранати зробила останній крок у безсмертя дівчина із грузинського села...

М. ІНОВЕЛІ.

с. Тортиза,
Горліський район.

ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТУ ТВОГО СУЧАСНИКА

АНЯ — ШОФЕР

ВАМ доводилось бачити степову волошку? Ви торкались рукою ніжних пелюстків маківки? Отака, як волошка, як маківка — Аня Крайтор, комсомолка з колгоспу імені Куйбишева на Новомиргородщині.

Та не тільки красою чарує вона. З артілі жадується: мав уродитись хлопчеч, а народилась дівчина. Аня молода, юна, а вже опанувала багатьма професіями.

Скінчила восьмирічну школу і пішла в поле. Назвчилась вирощувати кукурудзу, буряки, картоплю, здобула знання найкращої в світі професії хлібороба. І зрозуміла одне: легше у всьому працюється з машиною. Дуже їй сподобалась професія механізатора. Пішла на курси трактористів. Там же на курсах, опанувала їздою на мотоциклі.

Вела трактор у довгі гони, стрічала росяні ранки, не розлюбила трактора, ні, але таке вже серце у дівчини не спокійне — вирішила навчитись ще й водити автомашину. Знову навчання, і згодом їй вручили свідоцтво шофера з відзнакою. Всі екзамени Аня склала на відмінно.

Не мчить вона з зерном на елеватор, не возить будівельних матеріалів. Робота в неї ніби простіша, скромніша — возити воду. Та, гадаєте, вона не приносить дівчині радості? Її чекають всюди — в саду, де готують бочки на вино, в полі комбайнери й трактористи, доярки й телятниці в таборах.

— Ти нам, Аню, зараз миліш від сонця! — кажуть усі...

І думає, що оце й усе? Має вона ще одну професію. Від батька навчилась столювати. Що потрібно, змайструє — гарний стіл, велике сонячне вікно, шафу.

Недавно сусіди дивувались. Аня сама відкрила залізом хату. І ще як. І гарно, і дощ не протече!

М. СТОЯН.

